

27 грудня 2021

Треба до школи

О 6:40 дзвонить будильник.

Я розплющую очі всередину себе, бо назовні себе о 6:40 вони у серйозних людей не розплющуються, й читаю молитву «за-що-мені-це-скільки-можна». Надворі абсолютно темно.

Я закінчила школу двадцять років тому не для того, щоб тепер знову схоплюватися о 6:40 і вдивлятися у крижаний космос за вікном. На світі немає жоднісінької системи, нещаднішої, ніж будильник у школу взимку, коли ти поки що ні в чому і ні перед ким не винен, а вже тягнеш цю лямку.

Дитина спить, як ті немовлята із книжок та бабусиних оповідок, що все давали мені надію сподіватися на краще довгими безсонними ночами, коли він народився. Як цілковито неживий дерев'яний предмет. Ніхто і ніколи не спить так міцно, як дитина вранці за десять хвилин після дзвінка будильника у школу.

Я могла б кричати і злитися або ж толерантно читати синові лекції про обов'язок і відповідальність, але очі мої й досі розплющені всередину себе, тому мені простіше

на неживий дерев'яний предмет, що лежить під ковдрою, мовчки натягувати теплий одяг у кілька шарів. Так як кожен із нас все ще вдивляється тільки в безодню власної душі, то вбрані ми зазвичай яскравенько.

Наступне завдання відповідальної матері — приготувати дитині сніданок.

Ось усі ці жінки, що на сніданок смажать млинчики без борошна та цукру у формі зайчика з англійської абетки і ягідками викладають зайчику галявинку — хто ви такі і якого милого прилетіли на нашу планету? Сидіть там у себе, ми нормально даємо собі раду пластівцями з молоком. Траплялося, що дитинонька снідала в автівці шоколадним батончиком, і нічого, — жива і цілком кмітлива.

Перед сніданком неживий предмет треба ще змусити почистити зуби, і немає часу спонукати до цього ніжним почухуванням за вушком, — доводиться ерихонською трубою волати із кухні, що їжа готова. Пластівці з молоком холо-о-о-онуть! Чищення зубів там, звісно, відбувається розкішне. Не хочю про це навіть думати.

Відтак, з написами «ЗА ЩО?» на лобі ми спускаємося до машини і не віримо власним очам, бо авто замерзло і його потрібно прогрівати. Дуже кортить повернутися додому і лягти спати, це видається єдино правильним рішенням, але соромно перед малятком. Я кажу йому: «Ну треба», — а сама собі думаю: «Господи, та кому?».

Потім воно плентається в оті двері, волочить за собою рюкзак, і мені так щемко на душі, наче в кіно. А тоді я приїжджаю на роботу о 8:30 і підпираю підборіддя сильно, наскільки зможу, щоб вичавити очі назовні. Потім починається день.

Сім років тому

5 лютого 2015

Взагалі-то гуляти шкідливо

Три місяці тому я народила сина, ідеальну чудову дитину. Просто фантастично, але зараз не про це.

Окрім величезної кількості див, тепер я відкриваю для себе ще й бездонний світ «взагалі-то». Взагалі-то дітям шкідливо гуляти надворі, й загалом їм корисно під час повні торкатися соснової кори, тож взагалі-то тобі варто стати на голову й відтискатися часто і натхненно, як найдобріші матері нашої країни...

Світ «взагалі-то» зберігає безліч секретів і потаємних ходів. Це просто наче сутінки якісь. Учора, в звичайному житті, ти згинаєш ногу в коліні, ставиш на твердий ґрунт, переносиш на неї вагу і ступаєш крок. Але так було до народження дитини! Тепер же ти дурне і несвідоме, якому довірили дитинча, тож розкривай поширше вуха, будь така ласкава.

Тому перші три місяці не смій брати його на руки, а згодом навіть не думай тепло вдягати. Та якщо маля раптом змерзне і в нього не будуть гарячими мочки вух, терміново біжи до лікаря, але бажано не до цього, а до того, тому що цей стовідсотковий мудак. А ще можна викликати додому духів і влаштувати з ними вечірку...

Але ж це просто неймовірно. Мені 31 рік. Я працювала цим, отим і ще трошечки отим-от. Я багато років живу окремо від дорослих! Я воджу авто, вмію організовувати масштабні заходи з пресою, танцями й забавами, знаю іноземні

мови, ну й усіляке таке. І ось мені кажуть, що тепер це все не має значення. Я розгублена і пригнічена (насправді, ні — я щаслива і весела :)

2 серпня 2015

Повеселимося?

— Дімочка, поспимо?

«Чула, який я новий звук умію? Бу-бу-бу... а ще отак можна — бя-бя-бя...»

— Синочку, треба спати.

«О, пульт від кондиціонера! 23, 25, 29 градусів, обігрів, ні, мороз 15, ой, пульт упав під ліжку, ой, холодно, ой, під ковдрою жарко, ой, весело, ура!»

— Дмитре, вже ніч надворі, дітям давно пора засинати.

«Пів на десяту — ніч? Розкажи це якимсь дурненьким хлопчикам. О, телефон! Як багато всього цікавого в спальні, давай веселитись до ранку?»

— Хочеш, пісеньку заспіваю?

«Про "котику сіренький, котику біленький"? Давай».

— Ой ну лю-ю-юлі котку-у-у, не йди на колодку-у-у...

«О, спинка від ліжка! Майже відламав, майже відламав, ще трошечки надавити! Як же круто — ти бачила — я стою на ногах! Постоїмо так усю ніч?»

— Діма...

«А де тато? Покличемо тата терміново?»

— Усі дітки сплять уже.

«Які ще такі дітки? У нас іще є дітки? Не бачу діток, покличмо терміново всіх діток і будемо веселитися всю ніч!»

— Діма, мама хоче спати.

«Мама? О, мама! Як добре, що ти теж тут. Поглянь, паровозик у мене! Граємось?»

— Синку, я дуже втомилась, я хочу відпочити, може, поспимо?

«Так, будь ласка, відпочивай! Ось же ліжко, відпочивай, а я злізу подивлюся, що там унизу, на підлозі!»

— Дмитре...

«У тебе там на тумбочці пляшка з водою. То краще дай мені її сама, бо я полізу по неї, впаду, розіб'ю чоло, довго плакатиму, і точно ще годину не засну...»

Минуло двадцять хвилин. Син натхненно жує пляшку з водою, відволікаючись час від часу, щоб звестись на ніжки, знову сісти, знову підвестися, лягти, сісти, поповзти, ні, сісти, ой, встати... А ще голосно покричати, не даючи мені шансу покуняти з розплющеними очима і міцно зафіксованою на краю ліжка огорожею зі сплєтених рук, ніг та інших частин тіла.

«Гей, альо! У мене взагалі-то зуби ріжуться».

— Намастимо маззю?

«Нізащо! Я і близько цієї гидоти до ясен не підпущу. Собі намасти».

— То як же тобі допомогти?

«Пісеньку заспівай...»

— Про «котику біленький?»

«А щось доросле є? Нормальне?»

— «Лий, зливо, лий, відмивай нас всіх від бруду, літній дощ...»

«У-у-у, я народився у дуже сумній сім'ї, рятуйте, тату-у-у!»

— Є ще «Відпусти, я благаю, відпусти, я не можу далі йти-и-и-и...»

«Я скоро виросту і помщуся тобі!»

— Діма, все. Я вимикаю світло і...

«Я в туалет хочу!»

Минуло ще двадцять хвилин. Щасливий Діма стоїть на колінах у ліжку і гризе дріт від відеоняні. Я міцно сплю поруч, аж поки не дістаю паровозиком по носі.

«Чому ми вже цілу годину сидимо в тій самій кімнаті? Мені набридло».

— Ми вкладаємося спати. Потрібно відпочити, поспати міцно до ранку, щоб завтра були сили гуляти...

«У мене купа сил».

— Зате я втомилась.

«То спи, я чудово сам впораюся!»

— Ні, це небезпечно.

«Колись тобі доведеться мене відпустити, ти ж не будеш усе життя...»

— Діма!

«Добре, заспівай про "дрімота коло плота».

— Ой ходить со-о-он коло віко-о-он...

«Ой, ні, не співай, я сам, я сам!»

Минуло двадцять хвилин. Він заснув. Я не виходжу — лівітую над підлогою, над трьома квадратними сантиметрами рипучої паркетини, над шурхотливим килимом, я рухаюсь так, щоб жоден суглоб і не надумав хруснути, і ручку дверей повертаю приблизно хвилин чотирнадцять, щоб точно нічого не рипнуло. Мені б оце лиш три кроки до ванної, ненадовго...

«О, відеоняня! Моторола? Супер!»

19 липня 2015

Самовивіз із Бразилії

Вдома закінчилась кава. Хто б оце взувся та сходив у супермаркет за рогом, але я давно в декреті. Набираю в гуглі «капсули для кавоварки купити», і — прошу дуже — цілий фірмовий магазин, вітаю.

— Дайте відразу дві, ні, три упаковки, — пишу і тисну «замовити».

— Ой-ой, ви незареєстрований користувач, сором який! Терміново реєструйтеся!

— Щоб каву замовити?

— Нічо' не знаю, це шо я ці правила придумую, реєструйтеся — ось анкета.

— Адреса найближчої «Нової пошти» з індексом? Може, вам іще всі шенгени вписати за останні десять років?

— Нічо' не знаю, бачте, зірочка? Це обов'язкові поля для заповнення. Реєструйтеся вже!

Тим часом Діма увімкнув телевізор (присягаюся) і поліз з'ясовувати, як у ньому поміщаються всі оті люди. Я заповнила нескінченну анкету.

— Ой, ви ще досі не підтвердили реєстрації.

— У мене маленька дитина, вона зараз розбіє телевізор і покалічиться сама.

— Та не горляйте ви — просто клікніть за посиланням. Клікаю.

— Вітаємо вас, ура! Ви зареєстрований чи новий користувач?

— Знущаєтеся? Щойно ж...

— Жіночко, не нервуйтеся так, нервові клітини не відновлюються, ось, вкажіть ваш імейл.

— Я щойно перейшла до вас за посиланням із листа, ви інтернет взагалі чи ЖЕК?

Діма обома ручками взявся за дріт від холодильника і радісно висмикнув його із розетки.

— то що, ви підтверджуєте замовлення?

— так, так, так, чорт забирай! Так!

— вкажіть ваш імейл.

— а може, все-таки вгамуємося там, у вашому Nestle?

— ви хочете отримувати новини про акції і спеціальні пропозиції?

— гори у пеклі зі своїми акціями!

— поставте галочку. Без неї ніяк.

Діма без жодних зусиль відриває від шафи спеціальну наклейку — для захисту від дітей — і відчиняє шухляду з купою посуду.

— ви вказали ось таку адресу. Надсилати на неї?

— так.

— рахунок виставляти на ту саму адресу?

— який іще, в дупі, рахунок?

— підтвердьте замовлення. Після підтвердження замовлення ми обговоримо форму доставки.

— самовивіз із Бразилії караваном верблюдів. Може, все-таки обговоримо це зараз?

— ой, не морочте мені голову! Ви підтверджуєте замовлення, чи як?

— от із самої лише впертості підтверджую.

Дімочка починає терти очі і дивитися в бік спальні.

— так, іще раз. Три пачки? Точно три? У вас там серце не стане — стільки дудлити кави?

— у тебе забула спитатися, бездушна, безрука технологіє!